

ПІНЧУК Олег Степанович (15. 06. 1960, м. Дрогобич Львівської обл.) — скульптор, майстер арт-інсталяцій, графік. Син *С. Пінчука*. Народний художник України (2018). Премії 2-го Міжнародного арт-фестивалю «Золотий перетин» (Київ, 1997), 21-го Міжнародного фестивалю «Napoli Cultural Classic» (Марильяно, Італія, 2021). Член НСХУ (1990). Навчався в студії образотворчого мистецтва *Г. Хусіда* (Київ, 1977—82). Закінчив Київський художній інститут (1988; викладачі *В. Чепелик*, *В. Борисенко*, *І. Макогон*, *В. Сухенко*, *М. Бронський*), Вищу школу візуальних мистецтв у Женеві (Швейцарія, 1995; викладач *М. Гірші*). Був генеральним директором Київської арт-галереї «М17» (2016—18), директором Європейської школи мистецтв (Київ, 2021—22). Сучасні можливості впливу на свідомість глядача П. поєднує з властивою йому увагою до національних традицій. Кожна робота виражена до дрібниць і справляє враження притчі, розважальної за формою й глибокої за змістом. П. створює звіро- та людиноподібних істот, які викликають бажання їх попестити, приголубити та потерти рукою виділені автором для того золотаві місця. Скульптор нерідко подає своїх пластичних персонажів з іронією. Він часто використовує підвісні елементи, що сприяє відчуттю живої вібрації та одухотворенню бронзових створінь. Твори П. ніби запрошують в інтелектуальні казкові мандри, де здійснює бажання «Птаха, яка несе золоті яйця» (2000), оживають з дитячих спогадів бабусині слоники у «Подорожі за слонами» (1999), а хвацькі вершники неодмінно перемагають всіх ворогів. Певною фольклорною ритмікою позначені навіть інсталяції — зазвичай зібрання «готових предметів», що метафорично доносять актуальні думки («Камінь — зброя

пролетаріату» (за *І. Шадром*), 2007; «Двобій (Донецький аеропорт)», 2016). Залежно від задуму П. використовує різні матеріали — від металообробку до шамоту, каменю й бронзи. Автор монументальних творів, у яких передає і жартівливий настрій («Київська жаба», 2010), і тонкі сакральні переживання (пам'ятники Андрію Первозваному, 2005, співавт.; преподобним Антонію та Феодосію — засновникам Києво-Печерської лаври, 2010, співавт.; усі — Київ). Програмними для майстра є монументи високого громадянського й патріотичного звучання — «Борцям за волю України» (м. Дубно Рівненської обл., 2017), «Тарас Шевченко» (м. Флоренція, Італія, 2021; обидва — співавт.). П. відомий створенням впізнаваних скульптурних символів-нагород: «Прометей-престиж» всеукраїнської програми «Людина року» (1997), кінофестивалю «Молодість» (1990), «Кращий концертмейстер» музичного конкурсу імені *В. Сліпака* (2023). Зображення скульптур П. використали на афішах всеукраїнського кінофестивалю «Молодість» (1990), міжнародного арт-салону сучасного мистецтва «ArtMonako» в Монако (2016), в дизайні бренду годинників швейцарської фірми «Bovet 1822» (від 2016); на обкладинках журналів «Terra Inkognita» (№ 6), «Українська культура» (№ 10; обидва — 1997), «Образотворче мистецтво» (2007, № 4; 2023, № 3—4), альбому «Мистецтво України ХХ століття» (1998) та ін. Учасник мистецьких виставок в Україні та багатьох країнах світу від 1985. Персональні — у Києві (1987, 2000, 2004—16), Женеві (1994), Бонні (Німеччина, 1996), Парижі (1999, 2001—02, 2011), Йокогамі (Японія, 2000), Ризі (2004), Одесі (2007), Харкові (2008), Донецьку (2009). Деякі твори зберігаються в Національному художньому музеї України, Національному музеї історії України, Національному музеї «Київська картинна галерея» (усі — Київ), Одеському музеї західного і східного мистецтва, Національному музеї у Львові, Донецькому та Харківському художніх музеях, Музеї історії мистецтв (Відень), ювелірній фірмі «Cartier» у Женеві, «Espace Pierre Cardin» в Парижі, Ризькому музеї іноземних колекцій (Латвія), Шанхайському музеї, а також у приватних колекціях: лауреата Нобелівської премії з літератури *М.-В. Льюїса*, члена Палати лордів Великої Британії *Ш. Вільямса*, французького модельєра *П. Кардена*, мера Києва *В. Кличка* та ін.

Основні твори

скульптури — «Покаяння космополітів» (шамот, бронза), «Нічний звір» (шамот), «Половецька голова» (камінь; усі — 1989), «Риба-талісман», «Кактус моєї мрії», «Велика Дора» (усі — 1990), «Свідомість і підсвідомість», «Злет», «Падіння», «Політ закоханих»

(усі — 1991), «Іграшка для дорослих», «Амур, що танцює» (обидві — 1996), «Феодосій Печерський», «Аліпій» (обидві — 1997), «Переможець» (2000), «Королева» (2002), «Вершник-1» (2004), «Великий мачо Сальвадор», «Король Лев», «Сікорський» (усі — 2006), «Євразія» (2007), «Бартоломео» (2011; усі — бронза); пам'ятник «Анти СНІД» (2000); арт-інсталяції — «Мікрофон Євробачення, що співає» (2004, співавт.), «Еволюція» (2009), «Двобій (Донецький аеропорт)» (2016; усі — Київ).

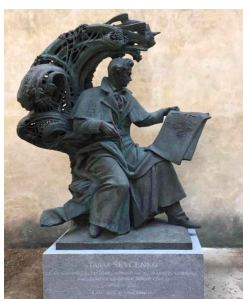
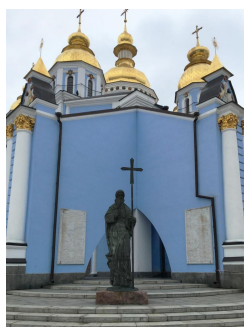
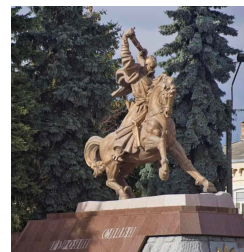
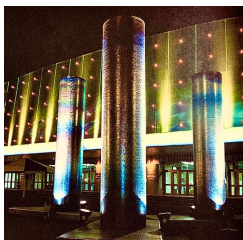
Рекомендована література

1. L. Lysenko. Great world of a small studio // News from Ukraine. 1993, № 23;
2. Олег Пінчук. Скульптура. К., 1995;

3. Стукалова Э. Олег Пінчук, «визия ангела» // Terra Inkognita. 1997. № 6;
4. Іванова-Солодовнікова О. Олег Пінчук: пошуки свого «Я» // Укр. культура. 1997. № 10;
5. Олег Пінчук. Скульптура / Oleg Pinchuk. Sculpture. К., 2001;
6. Oleg Pinchuk. Sculpture. Preface by Natalya Bondarenko. Riga. Latvia. Foreign Art Museum. 2004;
7. Oleg Pinchouk. Saisons Ukrainiennes. Paris. France 2011. К., 2011;
8. Добжанська Л., Пінчук О. Гросмейстер чесної гри // Образотворче мистецтво. 2023. № 3—4.

О. Є. Голуб

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Пінчук Олег Степанович / О. Є. Голуб // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-884041>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).